

Η καρέκλα
του ηγέτη
έχει
πολλά
καρφιά
και
μοναξιά!

Αποκλειστική
συνέντευξη

**ΒΑΣΙΛΗΣ
ΘΕΟΧΑΡΑΚΗΣ**

στον **Ευάγγελο Σπύρου**

Έντονη δημιουργική προσωπικότητα, αναγνωρισμένος ζωγράφος, πολύπειρος, «άνδρας πολύτροπος» κατά Όμηρο, πολυσιχιδής επιχειρηματίας, ο κ. Βασίλης Θεοχαράκης κερδίζει αμέσως τον συνομιλητή του με την καθαρότητα της σκέψης του, την ευθύτητα στην διατύπωση της άποψης του, την αμεσότητα του, που εδράζεται στη βαθιά γνώση της ζωής. Μια συζήτηση μαζί του σκέφτηκα θα είχε ενδιαφέρον γιατί είναι από τους ελάχιστους εάν όχι ο μοναδικός Έλληνας επιχειρηματίας που επενδύει στον ασφαλιστικό κλάδο χωρίς να είχε πριν κάποια σχέση με τον θεσμό της ιδιωτικής ασφάλισης πέραν του ότι φρόντιζε να καλύπτει ασφαλιστικά την επιχειρηματική του δραστηριότητα. Ζήτησα να τον δω και ο ίδιος ανταποκρίθηκε αμέσως στο αίτημα μας. Μας δέχθηκε στην λεωφόρο Αθηνών στο στρατηγείο του ομίλου Θεοχαράκη, στη «Nissan» και διαβάστε στη συνέχεια ένα μέρος της συζήτησης μας με τον κορυφαίο Έλληνα επιχειρηματία.

- Καλημέρα σας, σας ευχαριστούμε που μας δεχθήκατε. Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω από το επίθετο σας. Θεοχαράκης. Έχετε τη χάρη του Θεού στη ζωή σας;

- Είναι πράγματι Θεού χάρη.

- Εγώ ζηλίστηκα. Διάβαζα το Βιογραφικό σας και λέω πότε τα έκανε αυτός ο άνθρωπος όλα αυτά! Μόνο να παρίστασαι λέω κάπου: αυτοκινητοβιομηχανίες, τράπεζα, νοσοκομείο Metropolitan, ιδρύματα, ζωγραφικές, ναυτιλία, ασφάλειες. Μόνο να παρίσταται ένας, λέω, κι αυτό πρέπει να είναι πολύ μεγάλη επιτυχία. Θα είναι ευλογία Θεού, φαντάζομαι. Πως τα προλαβαίνετε όλα;

• Το ξέρετε αυτό: «Η ματιά του αγωγιάτη, κοπριά είναι στο χωράφι!» Εγώ επισκέπτομαι αυτές τις εταιρείες σχεδόν καθημερινώς. Όλες. Εκτός αν πάω στο εξωτερικό για δουλειές ή για κάτι άλλο.

-Και φαντάζομαι θα βρίσκετε και χρόνο να ασχολείστε και με σας, διότι βλέπω ότι ζωγραφίζετε κιόλας...

• Αυτό αργά. Εγώ δε ζωγραφίζω ποτέ την ημέρα.

-Ο Akio Morita, που είχε την Sony, μέγας και τρανός, έλεγε: «Απορώ με τους υπαλλήλους μου, που δεν βρίσκουν χρόνο ν' ασχοληθούν με

τον εαυτό τους». Τους έλεγε μάλιστα ότι μια φορά την εβδομάδα πρέπει να φεύγουν από τη δουλειά για να μπορούν να χρησιμοποιήσουν και το μυαλό.

- Εγώ δεν φεύγω ποτέ από τη δουλειά...

-Πάντως, όλες αυτές οι δουλειές φαντάζομαι είναι δουλειές μυαλού και όχι ποδαριού.

•... Οι απουσίες δε που έχω κάνει, εκτός αν είχα κάποια εγχείρηση ή κάτι άλλο, είναι τίποτα! Καθημερινώς εδώ είμαι. Καθημερινώς. Ακόμα και άρρωστος να είμαι, κρυωμένος, εδώ έρχομαι πάλι!

-Δεν είναι έγκλημα σήμερα ότι οι νέοι μας, τα βλαστάρια, οι νέοι άνθρωποι, δεν έχουν εργασία; Δεν είναι μεγάλη κατάρα για το έθνος η ανεργία;

• Ναι, αλλά δεν φταίνε αυτοί. Έτσι που το λέτε είναι, αλλά δεν φταίνε αυτοί. Είναι πραγματικά αμαρτία. Και τα παιδιά αυτά είναι τα περισσότερα μορφωμένα. Εδώ η Ελλάδα βγάξει τόσους επιστήμονες. Αλλά αναγκάζονται να μετακινούνται στο εξωτερικό.

-Είναι και από πλευράς θρησκευτικής που λένε: «ο μη εργαζόμενος μηδέ εσθιέτω». Αλλά είναι πολύς κόσμος. Είναι 1,5 εκατομμύριο. Με τις οικογένειες είναι 2,50 εκατομμύρια Έλληνες σήμερα που έχουν στερηθεί την

εργασία. Και λέω από τη μια μεριά αυτό, αλλά και πολλοί από αυτούς θα ήθελαν να εργασθούν και δεν μπορούν. Και γι' αυτό σας αποκάλεσα «ευεργέτη», διότι το να έχετε εργασίες και να προσφέρετε εργασία, είναι ευλογία. Και απ' αυτήν την άποψη προσεγγίζω και το «Θεοχαράκης» ως Θεού χάρη!

• Το Θεοχαράκης ξέρετε πώς προήλθε; Ο παππούς, προπάππος μου –ξέρω κι εγώ– ήταν λέει καπετάνιος. Και τον έλεγαν Θεοχάρη. Και τον πατέρα μου εν συνεχεία, τον έλεγαν «το παιδί του καπετάν-Θεοχάρη», το «Θεοχαράκι». Από εκεί προήλθε.

-Στο Καστέλι Κισσάμου Κρήτης όλα αυτά;

- Ναι, στο Καστέλι Κισσάμου.

-Εσείς μεγαλώσατε εδώ στην Αθήνα ή στον Πειραιά που είχατε κατάσταση;

• Εδώ, εδώ. Στην Καλλιθέα, ναι. Όταν χώρισαν οι γονείς μου, το 1939, πήγαμε με τη μάνα μας, που της είχε αγοράσει ο πατέρας μου ένα σπίτι και μέναμε στην Καλλιθέα.

-Η γειτονιά σας, δηλαδή, που παίζατε..

• Ε, βέβαια! Εγώ δεν είμαι παιδί αριστοκρατικής οικογένειας.

-Μέσα όμως απ' αυτή τη φτώχεια βγαίνουν τα καλά παιδιά, λέει η

Πόλυ Πάνου!

• Δεν ξέρω, αλλιώς εγώ πράγματι έζησα τη φτώχεια!

-Το πρώτο μαγαζί σας ήταν στην οδό Ρετσίνα στον Πειραιά;

• Ρετσίνα, κάτω στον Πειραιά. Και εν συνεχεία, πριν τον πόλεμο, είχε ανοίξει ο πατέρας μου στην Βερανζέρου 6, στην Αθήνα, ένα δεύτερο μαγαζί. Εγώ πήγαινα εκεί από τα παιδικά μου χρόνια. Όταν ήλιω τα παιδικά μου, τα παιδικά μου. Και πήγαινα με τα πόδια από την Καλλιθέα εκεί.

-Διάβασα ότι 17 χρονών ξεκινήσατε να μπειτε στο επάγγελμα.

Παράλληλα, σπουδάζατε.

• Πιο νωρίς. Δε νομίζω ότι ήμουν 17. Ήμουν μικρότερος. Ήμουν 15άρης και πήγαινα στο μαγαζί του Πειραιά και εν συνεχεία ανέβαινα και στην Αθήνα, κλπ.

-Εκεί δηλαδή ήταν ένα συνεργείο, απ' αυτά τα συνηθισμένα συνεργεία απλό ή κάτι άλλο;

• Όχι, δεν ήταν συνεργείο. Ήταν ένα μαγαζί που πουλούσε ανταθλητικά. Αλλιώς τα στοιχειωδέστερα των ανταθλητικών.

-Μετά βάλατε και λάδια και αντιπροσωπείες;

• Ναί, αυτά ο πατέρας μου, γιατί εγώ ήμουν πολύ πιτσιρικός, 15άρης ήμουν. Έχω και μια φωτογραφία!

-Ο πατέρας σας τι ήθελε να γίνετε άμα μεγαλώσετε;

• Δεν ήθελε να πάω στο Πανεπιστήμιο. Εγώ έχω τελειώσει τη Νομική. Αλλιώς ο πατέρας μου ήταν τελείως αντίθετος και τσακώνονταν με την μάνα μου. Τελικά τα βρήκαν και με άφησαν να πάω στο Πανεπιστήμιο.

-Εσείς τι θέλατε να γίνετε;

• Το περίεργο είναι ότι εγώ, όταν τελείωσα το Γυμνάσιο, δεν είχα ιδέαν τι να κάνω. Δεν είχα όνειρα. Ούτε και μας έμενε καιρός ή οι συνθήκες εκεί... Δηλαδή δεν είχαμε να φάμε, όνειρα θα κάναμε; Μόλις άκουσα ότι κάποιοι από τους συμμαθητές μου θα πήγαιναν στη Νομική, είπα θα πάω κι εγώ στη Νομική! Η μάνα μου με υποστήριξε και πήγα τελικώς.

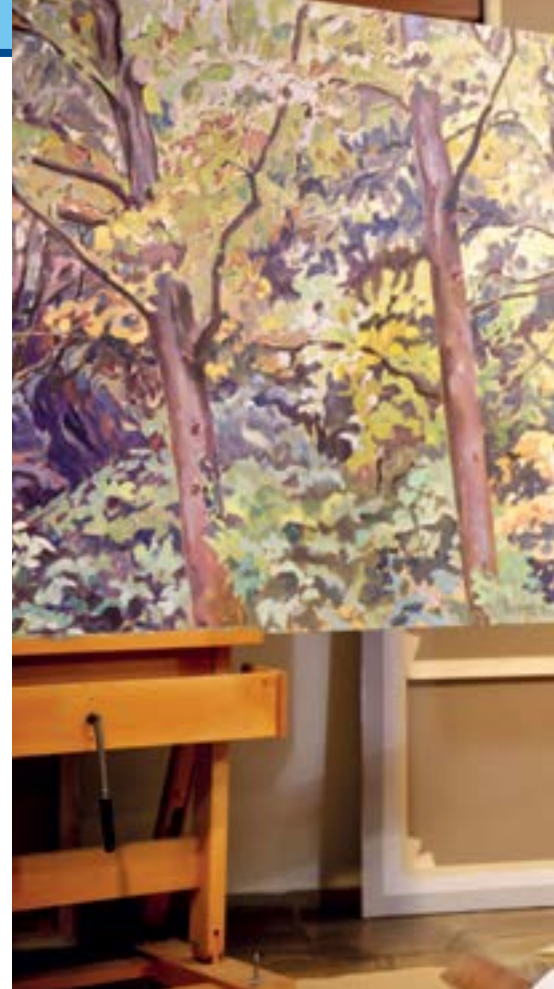
Η ασφαλιστική είναι διαφορετικής υφής επιχείρηση. Έχει κατά τη γνώμη μου και κάτι το κοινωνικό και ανθρώπινο. Θέλω να πω με άλλα λόγια ότι δεν είναι μόνο μια επιχείρηση με τη στενή έννοια του όρου, είναι και μια προσφορά στον άνθρωπο που θα βρεθεί σε δύσκολη θέση...

-Πεινάσατε στη ζωή σας εκείνη την εποχή;

• Να σας πω. Είχε μαζέψει ο πατέρας μου μερικά τρόφιμα, πριν τον πόλεμο. Και μας τα είχαν βάλει μέσα σε ένα υπόγειο που είχαμε. Απ' αυτά ζήσαμε. Και κάποιους τενεκέδες, οι οποίοι είχαν μπισκότα, γαλιέτες αλλιώς σαν μπισκότα. Αυτά τρώγαμε για έναν μήνα τουλάχιστον. Μετά όπως όλοι.

-Φαντάζομαι ότι προσέχετε σήμερα το προσωπικό σας επειδή και εσείς νιώσατε αυτή τη λέξη πείνα...

• Αν πείνασα; Εγώ ξέρω ότι κάθισα στην ουρά για να πάρω φαγητό μαζί με άλλους και το φαγητό δεν ήταν τίποτα. Ήταν μια σούπα που δεν είχε τίποτα. Νερό ήταν το πιο πολύ. Ούτε φαγητό βρήκαμε. Ξέρετε τι βρήκαμε; Πεθαμένους! Σκοτωμένους ανθρώπους. Και μπροστά και δίπλα από το σπίτι μου. Και κάποτε με φώναξε κάποιος, καμιά πεννηταριά μέτρα μακριά από το σπίτι μου. Βασίλη, μου ήλει, έχουν σκοτώσει οι Γερμανοί 40, σε αντίποινα,

γιατί σκοτώσαν οι δικοί μας έναν Γερμανό... Και πάω και πήδαγα τα πτώματα ένα-ένα και τ'μέτραγα. Δεν ήταν τελικά 40. Ήταν 39. Ήταν στο μέσο του δρόμου απλωμένοι άνθρωποι

-Σε κάποια φάση μετά την ανασφάλεια και το τέλος του πολέμου, φαντάζομαι ήλθατε σε επαφή με αυτό που λέμε «ασφάλεια», «ασφάλιση». Με τον ασφαλιστή Μινέττα τότε.

• Ακούστε να δείτε. Ο πατέρας μου είχε από προπολεμικά λεωφορεία. Και τα λεωφορεία αυτά τα ασφάλιζε ο Μινέττας. Ο πατέρας Μινέττας. Και όταν προέκυψε ανάγκη να μπω μέσα στην Μινέττα, μπήκα ακριβώς γιατί είχα αυτή την ιστορική διαδρομή με τον Μινέττα.

-Σας μύησε, κάπου διάβαζα, λέτε ότι ο Μινέττας σας μύησε στο χώρο των ασφαλειών.

• Δεν είχα ιδέαν από τις ασφάλειες. Ούτε και ακόμα μπορώ να πω ότι είμαι ασφαλιστής, παρά το γεγονός ότι οι Ασφάλειες Μινέττα είναι δικές μου. Αλλιώς πολλές φορές βέβαια, εδώ οποιαδήποτε δουλειά

είχα, πάντα την ασφάλισα. Τα αυτοκίνητά μας τα ασφαλιζαμε, τις δουλειές μας τις ασφαλιζαμε. Γιατί η ασφάλιση τι είναι; Ο μη γένοιτο, κάποιος κίνδυνος, κάτι γίνεται, είσαι εξασφαλισμένος κατά κάποιον τρόπο. Γιατί εάν δεν τα εξασφαλίσει, χάνεις τα πάντα. Εάν έρθει, ο μη γένοιτο, εκατό φορές να μην έρθει, αλλιώς εσύ πληρώνεις. Καλύτερα να μη σου έρθει αυτή η καταστροφή...

-Μου έκανε εντύπωση ότι στην ιστοσελίδα του Ομίλου σας γράφετε ότι βοηθάτε τους πελάτες πριν αγοράσουν αυτοκίνητο να εξετάσουν την ασφάλιση τους για να είναι εξασφαλισμένοι.

• Το κάνουμε και αυτό, αλλιώς πολλή φορές, όχι κατά σύστημα. Όμως οποιαδήποτε δουλειά είχα την ασφάλισα

-Πάντως και η δική σας ασφαλιστική, είναι μια από τις πιο υγιείς, τις πιο νοικοκυρεμένες.

• Γεγονός είναι ότι είμαστε μια εταιρία που σέβεται τους πελάτες και κάνει πολύ σωστά αυτό που πρέπει να κάνει κάθε σοβαρή ασφαλιστική εταιρία δηλαδή να

πληρώνει γρήγορα και σωστά, νομίζω ότι είμαστε μια από τις πλέον ασφαλείς και νοικοκυρεμένες ασφαλιστικές.

-Τι σας απασχολεί όταν πάτε σ' αυτό το κομματάκι που λέγεται «ασφάλιση»; Ποιος είναι ο βασικός σας στόχος; Τι περιμένετε απ' αυτό;

• Ακούστε να δείτε. Όπως το είπατε προηγουμένως, εγώ έχω πολλές εταιρίες. Μπορώ να τα κάνω όλα; Ή φανταστήκατε ότι έχω ιδέαν από νοσοκομεία; Ή από ναυτιλία; Ούτε είχα ιδέαν όταν πρωτομπήκα. Αλλιώς ήθελα να έχω εξασφάλιση, γι' αυτό πήγαινα σε διάφορους κλάδους. Έλεγα, δεν θα πάει αυτός καλά, θα πάει ο άλλος. Το αποτέλεσμα ήταν να έχω περισσότερους μπελάδες στο κεφάλι μου.

Βέβαια η ασφαλιστική είναι διαφορετικής υφής επιχείρηση έχει κατά την γνώμη μου και κάτι το κοινωνικό και ανθρώπινο θέλω να πω με άλλα λόγια ότι δεν μόνο επιχείρηση με την στενή έννοια του όρου είναι και μια προσφορά στον άνθρωπο που θα βρεθεί σε δύσκολη θέση...

-Είχατε περισσότερους μπελάδες ή πίσω απ' όλα αυτά κρυβόταν η

επιχειρηματικότητα, ότι έχω πολλή αυγά σε πολλή καλήθια.

• Αυτό είναι. Γι' αυτό. Ακριβώς αυτό είναι. Όταν μάλιστα πήραμε κάποτε, πριν από 25-30 χρόνια, την PEUGEOT, την πήρα μόνο και μόνο γιατί φοβόμουν ότι η Ευρώπη δεν τα πήγαινε καλά με την Ιαπωνία. Η Ιαπωνία έκανε μόνον εξαγωγές, αλλιώς όχι εισαγωγές. Και λέω, ας πάρω και μια άλλη εταιρεία, για να είμαι εξασφαλισμένος. Ειδικώς αυτή την εταιρεία, τη γαλλική, την πήρα γι' αυτόν το λόγο. Για εξασφάλισή μου. Εν συνέχεια, βέβαια, μετά από 20 τόσα χρόνια, την δώσανε αλλού, δεν ξέρω τι έγινε, δεν θέλω να πω τι έγινε, ούτε και ενδιαφέρει τον κόσμο το τι έγινε. Αλλιώς δεν έγιναν και τόσο σωστά τα πράγματα.

-Την εποχή που αναλάβατε εσείς τα νηπία, εκτός από τις πολλές εταιρείες που είχατε, κάνατε και κάτι πάρα πολύ σημαντικό, ένα εργοστάσιο στο Βόλο.

• Αυτό το εργοστάσιο στο Βόλο κατασκευάστηκε... αποφασίστηκε από εμένα, τον αδελφό μου και τον πατέρα μου. Μάλλον με πίεση δική μου και του αδελφού μου. Ο πατέρας μου φοβόταν και δεν ήθελε, αλλιώς πάντως απεδέχθη την πρότασή μας. Δυστυχώς, και ο αδελφός μου και ο πατέρας μου, πέθαναν στις αρχές του 1980. Το εργοστάσιο όμως άρχισε μετά που πέθαναν και οι δυο...

-Είχατε κάνει...

• 175.000 και κάτι αυτοκίνητα.

-Αυτό το εργοστάσιο τώρα είναι κλειστό;

• Το εργοστάσιο αυτό, ένα μέρος του έχει μετατραπεί σε φωτοβολταϊκά και το υπόλοιπο είναι τίποτα.

-Υπήρχε ή υπάρχει κάποια σκέψη, κάποιο ενδιαφέρον ως το πούμε, από την Ελληνική Πολιτεία, να έρθει κάποιος...

• Κανένα δεν υπήρχε. Αν δεν υπήρχε η Ελληνική Πολιτεία, δεν θα είχε κλείσει.

-Δηλαδή; Μπορείτε να μας πείτε λίγα πράγματα παραπάνω;

• Ακούστε να δείτε. Κάποτε, με πίεση

των εισαγωγέων, πήρε μέτρα η κυβέρνηση, με τα οποία μέτρα μείωνε τη φορολογία στα εισαγόμενα, ενώ για τα δικά μας ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου. Και έτσι, από εκεί που ήμασταν πάρα πολύ ανταγωνιστικοί, δεν μπορούσε να ζήσει το εργοστάσιο. Πήγα εγώ στον υπουργό τότε και του είπα: Υπουργέ μου, γιατί τον γνώριζα, με τα μέτρα που παίρνετε, θα κλείσει το εργοστάσιο σε ένα χρόνο. Άλλαξε η κυβέρνηση και ο καινούργιος υπουργός ήταν επίσης γνωστός μου και του είπα το και το. Και πράγματι άλλαξε και έβγαλε ορισμένες εξαιρετικά άσχημες διατάξεις, οι οποίες ήταν θανάσιμες για το εργοστάσιο. Πάω και του λέω, ήταν ο Γιώργος Γεννηματάς, ήταν φίλος μου, προσωπικό μου φίλος. Γιώργο του λέω, εντάξει, έκλεισες τις πολυλές τρύπες από το σουρωτήρι και σε ευχαριστώ, αλλιώς αντί να κλείσει σε ένα χρόνο, θα κλείσει σε μερικούς μήνες. Και έκλεισε. Γιατί δεν μπορούσε να είναι ανταγωνιστικό. Όταν ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων είναι ηλεκτροβόρο και χρεώνουν το ηλεκτρικό ρεύμα περισσότερο απ' ό,τι το χρεώνουν στην Ευρώπη στα εργοστάσια αυτοκινήτων, είσαι ακριβότερος. Όταν είσαι υποχρεωμένος να πληρώνεις το φόρο του Δημοσίου ή το φόρο του Δήμου, είσαι λιγότερο ανταγωνιστικός...

-Και με την νέα τεχνολογία προσπαθήσατε να κάνετε κάτι;

• Ναι και στην τεχνολογία βοηθήσαμε, αλλιώς δεν προχωρήσαμε πολύ.

- Από αυτά τα πολλά και διάφορα, ποιο σας ευχαριστεί, κοιτάζοντας πίσω;

• Το εργοστάσιο. Το εργοστάσιο μας έδωσε και όνομα. Που το είχαμε, το καλό το όνομα το είχαμε. Αλλά το εργοστάσιο μας έδωσε πράγματι ένα όνομα καλό. Γιατί εγώ, όταν επενδύαμε και ξοδεύαμε τα λεφτά για να φτιάξουμε το εργοστάσιο, δεν έβαλα σας διαβεβαιώνω, ούτε μια δεκάρα στην τσέπη μου. Άρα, αυτά που ξοδέψαμε, τα ξοδέψαμε για να κάνουμε ένα προϊόν, το οποίο είναι ισάξιο των εισαγομένων. Γι' αυτό και έπιασε το εργοστάσιο. Γιατί η ποιότητα των αυτοκινήτων που έβγαζε, ήταν εξαιρετική. Ήταν ισάξια

των εισαγομένων. Και σιγά-σιγά, ο κόσμος πίστεψε ότι υπάρχει μία ελληνική εταιρεία, η οποία φτιάχνει καλά προϊόντα.

- Και είναι και μια απόδειξη του τι μπορεί να κάνει ο Έλληνας.

• Πώς δεν μπορεί να κάνει, αγαππτε μου, πώς δεν μπορεί!

- Ο ΣΕΒ και όλοι οι συνάδελφοί σας...

• Δεν έχω συναδέλφους. Από τότε που ο Σύνδεσμος Εισαγωγέων Αυτοκινήτων έστειλε επιστολές προς τον Υπουργό, τις οποίες τις έχω, τις προμηθεύτηκα, μου τις έδωσαν και με κατηγορούσαν. Και εν πάση περιπτώσει, έπιασαν αυτά.

- Και σας πίκρανε αυτό και βρήκατε διέξοδο στη ζωγραφική;

• Από τότε δεν έχω ξαναπατήσει το πόδι μου στον Σύνδεσμο Εισαγωγέων Αυτοκινήτων. Μπορεί τώρα να είναι καλός. Να άλλαξε. Αλλά εγώ την πικρία την έχω.

- Αυτήν την πικρία, ένας άνθρωπος, γιατί έχετε ζήσει και έχετε δει τόσα...

Τι μου θυμίζετε συνέχεια; Αυτό που λέει: «ποία του βίου τρυφή διαμένει, λήπης αμέτοχος!» Είχε μεγάλη μετοχή αυτή η πίκρα. Μέσω της τέχνης, μπορεί ένας άνθρωπος να βρει λύτρωση; Διότι η ιδέα η δική σας ήταν μια προσφορά στον συνάνθρωπο, έτσι; Είναι και ευεργεσία. Εσείς είχατε δεν ξέρω πόσους χιλιάδες εργαζομένους.

• Στο εργοστάσιο 800.

- Και όλοι μαζί από τον Όμιλο;

• Όλοι μαζί ήταν χιλιάδες. Ήταν και οι εποχές πολύ καλές. Όλοι μαζί ήταν πολλοί. Αλλά και στο εργοστάσιο αυτό καθ' αυτό, δεν εργάζονταν μονάχα οι 800 που ήταν εκεί. Εργάζονται αυτοί που έφτιαχναν τα κρύσταλλα. Ήταν μια εταιρεία που την έλεγαν IPNTA, δεν ξέρω αν υπάρχει ακόμη ή όχι. Ήταν ένας άλλος που έφτιαχνε τα ψυγεία, άλλος έφτιαχνε τις καρτόσες. Είχαμε και μία αδελφή εταιρεία, την THEOTECH.

- Ακουστά την έχω.

• Όχι, δεν ήταν η THEOTECH. Δεν ήταν.

Το εργοστάσιο στο Βόλο

- Το THEO πάντως ήταν...

• Το THEO το είχε. Αλλά εν πάση περιπτώσει, αυτή έφτιαχνε τις καρτόσες, έφτιαχνε τα καθίσματα, έφτιαχνε πολλά πράγματα, που δεν τους συμπερι-λαμβάνω στους 800.

- Ήταν ευεργεσία γιατί και το βιβλίο που σας έδωσα για τους ευεργέτες μιλάει. Είναι μεγάλη ευεργεσία να δώσεις ψωμί σε έναν συνάνθρωπο. Και εργασία.

• Κοιτάξετε να δείτε. Εγώ όταν περπάταγα στο Βόλο, γιατί δεν είχα κανέναν φόβο, δεν είναι όπως τώρα που χρειάζομαστε ανθρώπους να μας προστατεύουν, εγώ πήγαινα στο Βόλο και έτρωγα μαζί με εργάτες, δεν με ενδιέφερε, αρκεί να μου έκαναν σαν άνθρωποι. Όλοι με γνώριζαν στο Βόλο. Ήμουν...

- Η ανθρώπινη προσφορά είναι το ύψιστο.

• Ναι, αλλιώς και η αποδοχή αυτής της προσφοράς, όπως την είχα στο Βόλο. Γιατί με θεωρούσαν πάρα πολύ σημαντικό πρόσωπο για το Βόλο.

- Τώρα θεωρείτε πολύ σημαντικός -για να πάμε λίγο και στην ασφαλιστική εταιρεία, την MINETTA. Θεωρείτε πολύ σημαντικός στην Ασφαλιστική Αγορά, γιατί είστε ο μόνος επιχειρηματίας που τα τελευταία 15-20 χρόνια επένδυσε σ'

αυτόν τον κλάδο, που τον παρακολουθούμε, είναι πάρα πολύ σημαντικό.

- Τώρα, κοιτάξε να δείτε. Με τον κύριο Μινέττα, τον πατέρα, τον αγαπούσα και μ' αγαπούσε! Άμα ήθελα κάτι κλπ., τον έπαιρνα και με βοηθούσε πάντα ο Μινέττας. Τον αγαπούσα. Έφτασα στο σημείο να θέλω να συμμετάσχω κι εγώ, γιατί είχαν ανάγκη ρευστού. Το οποίο και το έδωσα. Και ξαναέδωσα πάλι. Και τώρα θα πάρω το 100% της εταιρείας. Είχα το 75%, αλλιώς ο νεαρός Μινέττας, θέλει να μου δώσει και το υπόλοιπο.

- Πώς τον βλέπετε αυτόν τον κλάδο τον Ασφαλιστικό; Από άποψη απόδοσης.

- Κοιτάξε, δεν είναι κακός κλάδος. Είναι πολύ καλός κλάδος. Απόδειξη ότι είναι καλός, όλοι αυτοί οι έξω, οι οποίοι θέλουν να έρθουν εδώ, θέλουν και κυρίως παίρνουν αυτούς τους κλάδους, τον ασφαλιστικό κυρίως θέλουν. Άρα, για να ήlene αυτοί οι άνθρωποι ότι θέλουμε αυτό το πράγμα, πάει να πει ότι έχει μέλλον ο κλάδος. Εγώ κάποτε είχα την εταιρεία –την πούλησα μετά– που παρήγαγε τα 3Δ, τα κασμίρια, τα οποία θεωρούνται τα καλύτερα κασμίρια της Ευρώπης. Και έλεγα, εγώ καλλιτέχνης είμαι, ζωγράφος είμαι, θα μπορώ να κάνω δικά μου σχέδια για τα υφάσματα. Δεν ήταν αυτό. Δεν ήταν δυνατόν να κρατηθεί το εργοστάσιο, γιατί οι εισαγωγές από τη Σουηδία, από την Πορτογαλία, έφερναν τα υφάσματα σε πολύ χαμηλότερη τιμή απ' ότι το δικό μας κόστος.

- Πως βλέπετε τη νέα χρονιά, το 2016;

- Δυστυχώς και το 2016 θα είναι περίοδος δυσκολιών και για την οικονομία και για το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Ανάπτυξη, που είναι θεμελιώδης παράγοντας για να βγούμε από την κρίση, δεν φαίνεται στον ορίζοντα. Η ύφεση θα ταλαιπωρήσει και αυτήν τη χρονιά την οικονομία και η ανεργία θα είναι το κύριο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας.

Παρόλη την μεγάλη εμπειρία μου, με πάνω από εξήντα χρόνια επιχειρηματικής δράσης, δυσκολεύομαι ειλικρινά, εκεί που

έχουμε φθάσει, να εκφέρω την συνταγή ανάκαμψης...

- Είπατε όμως κάποια πράγματα στο προσωπικό της Μινέττα..

- Ναι είπα ότι πρέπει πρώτα πρώτα, ως άτομα, ως κοινωνία, ως πολιτεία, ως κυβέρνηση και ως αντιπολίτευση να αλληλάξουμε νοοτροπία σε παρά πολλή θέματα και να ξεφύγουμε από τα κακά στερεότυπα δεκαετιών.

Κυρίως πρέπει να αλληλάξουμε στάση σε ότι παράγει πλούτο και πλούτο κυρίως παράγει η επιχειρηματική δράση δηλαδή η επιχείρηση. Πρέπει να γίνουμε φιλικόί στο επιχειρείν.

Πρέπει να εξαλείψουμε κάθε τι που εμποδίζει τον Έλληνα να δημιουργήσει. Πρέπει να επιβραβεύσουμε τον άξιο, τον καινοτόμο και να διώξουμε την μοχθηρία και τον φθόνο που τηρούμε απέναντι στον επιτυχημένο. Πρέπει να αλληλάξουμε ριζικά αν θέλουμε να μείνουμε μαζί με τις κοινωνίες που προσοδεύουν και πρωταγωνιστούν στο παγκόσμιο γίγνεσθαι.

- Σήμερα, πώς βλέπετε τα πράγματα στην επιχειρηματικότητα; Το επιχειρείν σήμερα περνάει;

- Δεν περνάει το επιχειρείν σήμερα. Εγώ έχω προτάσεις. Βλέπετε, δεν είμαι νέος, είμαι αρκετά ηλικιωμένος και ο κόσμος έρχεται, όσοι ενδιαφέρονται, γνωρίζοντας ότι είμαι έντιμος, να κάνουμε κάτι μαζί. Λέω, βρε παιδιά, και μεγάλος είμαι και δεν είναι ο καιρός για να επενδύσεις στην Ελλάδα. Οι νέοι ειδικά σήμερα, δεν μπορούν να επιχειρήσουν. Και ιδέες να έχουν. Αυτό παρατηρώ ... Βλέπετε, οι καινούργιες επιχειρήσεις οι οποίες γίνονται, είναι είτε εστιατόρια είτε καφενεία, τέτοια πράγματα, που δεν χρειάζονται επενδύσεις, παρά ελάχιστα.

- Λέμε περήφανα ότι η Ελλάδα έδωσε τα φώτα του πολιτισμού σε όλη την οικουμένη δεν είναι επομένως ντροπή να αντιγράψουμε και εμείς σήμερα, από τους προοδευτικούς εκείνους λαούς, επιτυχημένες πρακτικές και νοοτροπίες που έχουν οδηγήσει τις χώρες τους, στην ανάπτυξη και την

Εμένα γενικά δεν μου αρέσει να πουλάω. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, για μένα και την οικογένειά μου η Μινέττα είναι μια από τις σοβαρές επενδύσεις μου. Είναι μια επένδυση με μακροχρόνιο ορίζοντα! Ξέρετε, στον τόπο μας ο καθένας ήλει ό,τι θέλει... Μήπως πληρώνει και τίποτα!!!

αυτόν τον κλάδο, ενώ δεν είχε και άμεση σχέση με τον κλάδο, έτσι δεν είναι;

- Όχι, δεν είχα άμεση σχέση.

- Και αυτό, για εμάς που είμαστε σ'

κοινωνική πρόοδο.

- Πιστεύω ακράδαντα πως και στον δικό μας χώρο, στην εταιρία μας δηλαδή, η ίδια συνταγή θα μας βοηθήσει, αλληλάζοντας νοοτροπία, εισάγοντας καινοτομίες στην δουλειά μας, αγκαλιάζοντας τον πελάτη και τον συνεργάτη μας, η επιτυχία θα είναι εξασφαλισμένη.

- Να ρωτήσω κάτι ακόμα πάλι για την Μινετα. Αυτό που απασχολεί και ακούγεται στην Αγορά κλπ., είναι «πόσο καιρό μπορεί να κάτσει ο Θεοχαράκης στις ασφάλειες;» Μήπως κάποια στιγμή, όπως αγόρασε, πουλήσει ως πούμε;

- Κοιτάζτε, εμένα γενικά δεν μου αρέσει να πουλάω τις εταιρίες μου. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, για μένα και την οικογένειά μου η Μινέττα είναι μια από τις σοβαρές επενδύσεις μου. Είναι μια επένδυση με μακροχρόνιο ορίζοντα! Ξέρετε, στον τόπο μας ο καθένας λέει ό,τι θέλει... Μήπως πληρώνει και τίποτα!!!

- Και είναι και η Υγεία τώρα που...

- Ναι, τώρα στην Υγεία.

- Και αυτό είναι μεγάλη προσφορά, γιατί δεν βρίσκουν οι άνθρωποι να νοσηλευθούν.

- Κοιτάζτε να δείτε. Είναι και οι οδηγίες οι δικές μου. Ένα νοσοκομείο βέβαια, είναι επιχείρηση. Αλλά η επιχείρηση, εγώ το είπα σε όλους αυτούς που ήταν μέτοχοι, ότι κύριοι, είναι μεν επιχείρηση και πρέπει να κερδίζουμε. Αλλά επειδή αυτή η επι-

χείρηση ζει από την οδύνη των άλλων, θα πρέπει να περιορίσουμε την κερδοφορία μας.

- Μάλιστα, σωστό. Να έχετε ένα λογικό περιθώριο. Οι επόμενες κινήσεις, η Υγεία θα έχει ανάπτυξη και η Σύνταξη.

- Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Πιθανόν να έχετε δικίο. Αλλά μου λένε ότι η Υγεία ποτέ δεν κερδίζει. Ε, δεν είναι αλήθεια! Μην ήλμε τώρα ότι είναι αλήθεια, γιατί το νοσοκομείο δεν μπορώ να πω ότι δεν κερδίζει. Κερδίζει, αλλά μην φανταστείτε ότι κερδίζει καμιά περιουσία! Αλλά η Υγεία που δίνει, δηλαδή η νοσηλεία που προσφέρει το νοσοκομείο μας, είναι πρώτης τάξεως. Εγώ τουλάχιστον, τον εαυτό μου τον εναποθέτω εκεί!

- Εγώ θέλω να πάω και σε ένα άλλο θέμα, που είναι κοντά στην Υγεία. Πάμε στην άλλη υγεία, την πνευματική. Αφού ασχολείστε και όμορφα και ωραία με τις ζωγραφικές σας. Ο Παπαθουκάς, ο καθηγητής σας, δίδαξε ότι τα αντικείμενα δεν είναι στατικά. Το φως...

- Ακριβώς. Όταν προσπίπτει το φως...

- Είστε κι εσείς φαντάζομαι οπαδός αυτού του ρομαντισμού.

- Ναι, γι' αυτό βλέπετε, δεν μπορούμε να φτιάχνουμε σπιτάκια-σπιτάκια και τα σπιτάκια να είναι ακριβώς τα σπιτάκια όπως είναι, αλλά όπως τα βλέπετε μετά τον ήλιο

που θα πέσει επάνω. Δεν είναι τα ίδια. Αλληλάζουν αυτά συνέχεια.

- Το Ίδρυμα είναι ένα φως, που πέφτει λίγο πάνω στα ελληνικά πράγματα, μπας και ξυπνήσουμε;

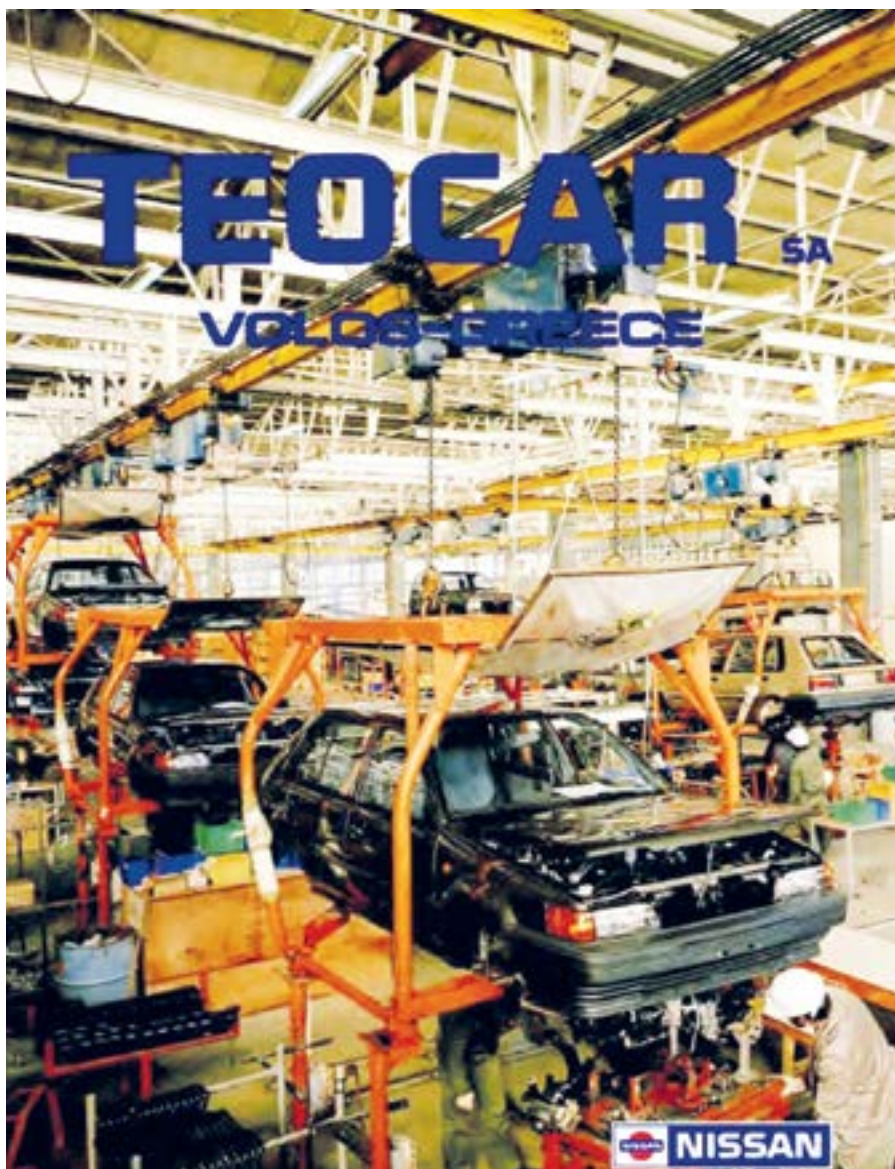
- Το Ίδρυμα, θέλω να μου πείτε εσείς. Εγώ νομίζω ότι έκανα, και αν μπορούσα να κάνω κι άλλα, θα έκανα κι άλλα. Αλλά όταν το έφτιαχνα, δεν είχα καμία ανάγκη χρημάτων, ενώ τώρα όλα έχουν στενέψει. Και παρά ταύτα, οι εκθέσεις που κάνουμε, είναι πρώτης γραμμής. Είναι εξαιρετικά. Αποφασίζουμε κάθε φορά, κάθε χρόνο τι θα κάνουμε για τα δύο επόμενα χρόνια και πάντα προσπαθούμε να διαλέξουμε το καλύτερο.

- Πρέπει να γιάτρευε λίγο το Ίδρυμα την πληγή του εργοστασίου.

- Βέβαια, βέβαια. Αλλά ακούστε να δείτε. Υπάρχουν πληγές που φεύγουν και υπάρχουν πληγές που σου μένουν. Αυτή η πληγή του εργοστασίου μου μένει εμένα. Γιατί ήταν ένα εξαιρετικής κατασκευής εργοστάσιο. Εξαιρετικής ποιότητας το προϊόν.

- Βλέπω ότι ο Έλληνας σήμερα, αυτό το φως που είχε, της Παιδείας της Ελληνικής, το σβήνει σιγά-σιγά. Και γίνεται λίγο μαύρος, λίγο στατικός.

- Με συγχωρείτε, αλλά άμα τυχόν οι ιθύνοντες... Έχουμε τα Αρχαία Ελληνικά και τα Αρχαία Ελληνικά διδάσκονται σε όλο τον κόσμο. Στα περισσότερα σχολεία

του κόσμου. Και εμείς τα σταματάμε και δεν τα διδασκόμεθα πλέον. Όταν αρχίζουμε και δεν θέλουμε τα Θρησκευτικά. Να μην τα διδασκόμεθα. Εγώ θρήσκος είμαι, εντάξει έχω τις δικές μου...

- Στου Ψυρρή ψέληντε έμαθα.

• Έψελνα για πολλά χρόνια. Από παιδί ψέληνω.

- Ο Παπαδιαμάντης ήταν εκεί στον Άγιο Ελισαίο, από κάτω. Έψελνε.

• Εγώ έψελνα στον Άγιο Δημήτριο. Είχαμε μια χορωδία με αρμόνιο, που πραγματικά εγώ νομίζω ότι ήταν η καλύτερη που υπήρχε.

- Ο Θεός ευλογεί τον Θεοχαράκη εν

ολίγοις;

• Δεν το ξέρω αυτό, δεν το ξέρω! Καταβάλλω και προσπάθειες, γιατί ο Θεός λείει. «Άγιε Νικόλα βόθηθαι με» λείει αυτός που πάει να πνιγεί. Και λείει «ναι, αλλήλα κούνα και τα χέρια σου»!

- Εσείς ξεκινήσατε σε μια τέτοια εποχή που οι Έλληνες προσπαθούσαν πολύ. Κι εκείνη η εποχή ήταν δύσκολη. Η δουλειά σας είναι εύκολη;

• Όχι, η δουλειά μου εμένα είναι πάρα πολύ κουραστική. Άλλο να βλέπει κανείς ένα ωραίο γραφείο. Ξέρετε τι καρφιά έχει αυτό το γραφείο; Η δουλειά μου λοιπόν, είναι πράγματι κουραστική. Παρά ταύτα,

μου δίνει χαρά.

- Έχει και μοναξιά αυτή η καρέκλα;
• Πολύ μεγάλη.

- Εδώ περνάει τόσος κόσμος και εσείς μιλάτε για «μοναξιά»;

• Πολύ μεγάλη μοναξιά. Πιστέψτε με. Και το Ίδρυμα, αν το φτιάξαμε, είναι γιατί μου έλεγε κάποτε η γυναίκα μου: Βρε Βασίλη, γιατί δεν κάνουμε ένα Ίδρυμα; Αφού τα δίνεις που τα δίνεις τα λεφτά εδώ και εκεί. Κάνε ένα Ίδρυμα. Και μου έφαγε τουλάχιστον 10 χρόνια να ψάχνω για να βρω ένα κτίριο για να κάνω το Ίδρυμα. Έπρεπε το κτίριο να έχει ορισμένα χαρακτηριστικά, ορισμένες προδιαγραφές. Να είναι πολύ κεντρικό και να έχει και έναν χαρακτήρα νεοκλασικό.

- Έχει αυτό το κτίριο.

• Έχει. Και το βελτίωσα το κτίριο αυτό πραγματικά και τσακώθηκα και με τον αρχιτέκτονα, γιατί επενέβαινα εγώ προσωπικά και στην εσωτερική διαρρύθμιση και στην εξωτερική. Γιατί για να το φτιάξουμε πήραμε άδεια από την Επιτροπή Νεωτέρων Μνημείων.

- Ποιότης λένε είναι αυτός, που βλέπει τα ίδια πράγματα, αλλήλα τα βλέπει με άλλα μάτια. Είναι έτσι;

• Δεν είναι ποιότης μονάχα αυτός. Εγώ με την ποίηση δεν τα'χω πολύ καλά, παρά μονάχα με έναν. Με τον Καβάφη. Αυτόν, τουλάχιστον τον μισό, τον ξέρω απ' έξω. Τον ξέρω απ' έξω τον Καβάφη. Πράγματι.

- Τη ζωή μας τη χαλάσαμε, που λείει εκεί. Τουλάχιστον να την κρατήσουμε με αξιοπρέπεια.

• Έτσι.

- Μπορούμε να την κρατήσουμε;

• Όσο μπορείς. Αυτό είναι το ποίημα που λείει. «Κι αν δεν μπορείς να κάνεις τη ζωή σου όπως τη θέλεις, τούτο προσπάθησε τουλάχιστον όσο μπορείς. Μην την εξευτελίζεις, πηγαίνοντάς την εδώ κι εκεί...» κλπ.

- Ο άνθρωπος σήμερα, ο Έλληνας, που θα μπορούσε να μείνει, να πει ότι αυτά είναι τα δικά μου, τα

ελληνικά μου, η Ελλάδα, η γνώση, η αξιοπρέπεία μου;

• Λένε ότι θα βάλουν φόρους περισσότερους και ότι θα μας πνίξουν οι ιθύνοντες εδώ και άλλοι φεύγουν και φεύγουν πολλοί. Φεύγουν πάρα πολλοί, γιατί πάνε πολλοί στην Κύπρο. Άλλοι πάνε στη Βουλγαρία. Άλλοι πάνε στο Μόντε Κάρλο, σε πολλή μέρη. Φεύγουν και δυστυχώς, δεν είναι τρελοί οι άνθρωποι να αφήσουν τον ωραίο τόπο τους, για να πάνε εδώ κι εκεί. Εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν μπορώ να το κάνω, δεν μου πάει να αφήσω την Ελλάδα μου, για να πάω να μείνω στο Μόντε Κάρλο. Ούτε και μου άρεσαν ποτέ οι πολυτέλειες, καίτοι όταν τις έχω δεν ήλω όχι.

- Θέλει αγώνα και συμμετοχή. Και ο Βαρβάκης και ο ποιητής ο Κάλβος άφησαν την ψυχία τους. Ο Κάλβος που έχει γράψει ωραία ποιήματα, έφυγε από το Λονδίνο, πήρε το τουφεκάκι του και ήρθε και μπήκε στη γραμμή τελευταίος, για την Ελλάδα. Ο Βαρβάκης δεν μπορούσε να περάσει από την Κωνσταντινούπολη και ήρθε με τα πόδια και παρατάχθηκε και αυτός γι' αυτήν την Ελλάδα εδώ. Δεν ξέρω τη δική σας άποψη, εγώ αισιοδοξώ. Συμμερίζεστε το ότι μπόρα είναι και η Ελλάδα θα ξαναφτιάξει;

• Κοιτάξτε να δείτε, αναμφίβολα έτσι θα γίνει. Έτσι είναι γεγραμμένο. Αλλά το ερώτημα είναι άλλο. Όταν θα βελτιωθούν τα πράγματα, εμείς θα είμαστε εν ζωή ή όχι; Άρα, σημασία δεν έχει το αν θα βελτιωθεί κάποτε η κατάσταση. Θα βελτιωθεί. Ωραία, πότε; Πότε; Σας ερωτώ. Εάν έχουμε πεθάνει εμείς, πεθάναμε! Να χτυπήσουμε και ξύλο!

-Μακροπρόθεσμα, έλεγε ο Keynes, θα είμαστε όλοι νεκροί!

• (γέλια)

- Να ρωτήσω κάτι. Για αλληλαγή νοοτροπίας, για καινοτομία. Μιλώντας πρόσφατα στους υπαλλήλους της MINETTA, είδα μια ωραία ομιλία. Είχε πολλή μνημόνια. Αυτό όμως που

Τα εγκαίνια του εργοστασίου στο Βόλο

απασχολεί και ακούγεται στην Αγορά κλπ., είναι «πόσο καιρό μπορεί να κάτσει ο Θεοχαράκης στις ασφάλειες;» Μήπως κάποια στιγμή, όπως αγόρασε, πουλήσει ως πούμε; Αυτό το ήλω με την έννοια, πώς βλέπετε τον κλάδο.

• Κοιτάξτε, εμένα γενικά δεν μου αρέσει να πουλάω. Εκτός αν είναι ανάγκη. Αν προκύψει κάποια ανάγκη, όλα γίνονται.

- Προφανώς.

• Καταλάβατε; Όλα γίνονται. Όταν είναι απόλυτη ανάγκη!

- Δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη τώρα, όχι.

• Ας κάνουμε και το σταυρό μας!

-Τώρα που τον κάνατε όμως, ήλω και το άλλο: «Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθεν εστί».

• Εξ ουρανού.

-Συν Θεώ. Εγώ να ευχαριστήσω για το χρόνο σας, για τις πολύτιμες συμβουλές. Στο γιο μου τι θέλετε να πείτε τώρα και στους δικούς μας; Έχουμε και καμιά εικοσαριά χιλιάδες αναγνώστες. Και νέους ανθρώπους.

• Δεν ξέρω, τι γνώσεις έχει;

- Πανεπιστημιακές.

• Μη μου πεις ότι μαθαίνεις πώς να επιχειρείς; (γέλια)

- Προσπαθώ.

• Επιχειρηματίες δεν είναι δυνατόν να γίνουν όλοι. Μήπως φαντάζεσαι ότι εγώ, νομικός, έμαθα ποτέ να επιχειρώ; Ο πατε-

ρούλης μου το έμαθε. Ας είναι καλά ο άνθρωπος. Αλλά κι εγώ, γιατί ήθελα να προσφέρω, ήθελα να ευχαριστήσω τον πατέρα μου. Ερχόταν ο πατέρας μου, όταν ο πατέρας μου πήγαινε μπροστά με το αυτοκίνητό του κι εγώ από πίσω, ποτέ στη ζωή μου δεν τον ξεπέρασα. Να πάω μπροστά εγώ. Δεν το έκανα. Ειλικρινά σας μιλώ. Πολλές φορές που πηγαίναμε με τον πατέρα μου, από σεβασμό, τον ακολουθούσα.

- Κάνετε όμως τώρα μια προσπάθεια και βάλατε νέους, τα νέα παιδιά, τα ανίψια σας, τις κόρες σας.

• Πρέπει. Αλλά ξέρετε τι γίνεται; Ευτυχώς, είναι και πολλοί. Είναι και ευτύχημα, είναι και μπελάς αυτό! Ποιος να πρωτοπάρει; Ένας λόγος που εγώ έχω πολλές επιχειρήσεις, είναι για να μπορώ να δώσω. Στον έναν τούτο, στον άλλον εκείνο, κλπ.

- Έχουν πρόβλημα αρκετοί, που βλέπω εδώ στη δουλειά μου, ότι φτάνουν σε ένα σημείο και γαντζώνονται από τις καρέκλες και είναι δύσκολο να καταλάβουν την αλληλαγή των πραγμάτων, της ζωής τους.

• Νομίζω δεν είμαι απ' αυτούς.

- Όχι, δεν ήλω για εσάς.

• Λέω ότι εγώ δεν είμαι απ' αυτούς.

- Θα συμβουλευάτε πάντως ότι πρέπει να υπάρχει πάντα η ανανέωση.

• Βέβαια.

-Διότι κι αυτή εταιρεία, η αλληλαγή ως

ήλεξη και ως κατάσταση μέσα στην εταιρεία ΘΕΟΧΑΡΑΚΗ, στον Όμιλο, τι ρόλο έπαιξε; Η αλλαγή, να αλλάξετε, να κάνετε κάτι άλλο.

• Κοιτάξτε, πάντα το νέο πνεύμα, είναι νέο πνεύμα. Όλο και κάτι προσθέτει. Κάνει εσύ, αλλά άμα γεράσεις αρκετά, κάνει αυτά που είχες μάθει στο παρελθόν. Μα αυτά που είχες μάθει στο παρελθόν, έχουν πιάνει τώρα, το παρόν.

- Και η αγορά μας, η Ασφαλιστική, δεν πρέπει να ανανεωθεί;

• Πρέπει να ανανεώνεται κι αυτή. Καταλάβατε; Εγώ είμαι εδώ, παραμένω εδώ γιατί βλέπω την ανάγκη του να είμαι, όχι γιατί μου αρέσει να κάθομαι να παιδεύομαι. Προτιμώ να μείνω στο στελιό μου και να ζωγραφίζω.

- Είναι μια μεγάλη συνέχεια πάντως αυτό που ανάψατε εκεί. Πιστεύω ότι θα ζεστάνει και νέες ψυχούλες...

• Βέβαια. Εμένα και οι κόρες μου οι δυο δουλεύουν και η μία η εγγονή μου. Κάνει το chartering στη ναυτιλιακή εταιρεία.

- Μη μου πείτε ότι οδηγάτε άλλη μάρκα αμάξι εκτός από Nissan.

• Πώς; Μη σας πω ότι αγαπώ και άλλη μάρκα;

- Ότι οδηγείτε άλλη.

• Οδηγώ και άλλη. Την RENAULT!

- Δική σας κι αυτή.

• Δική μου.

- Το πρώτο αμάξι που οδηγήσατε;

• Α, ήταν μια Chevrolet Bellair που ήταν 100 χρονών, ξέρω κι εγώ πόσο, γιατί τότε δεν επιτρεπόταν η εισαγωγή καινούργιων αυτοκινήτων. Ο πατέρας μου δε, αυτή την είχε πριν τον πόλεμο. Πραγματικά πριν τον πόλεμο. Ήταν παλιό αυτοκίνητο, αλλά καθαδιατηρημένο. Και μου την έδινε. Εγώ πισταίρικός ήμουν και μου την έδινε ο πατέρας μου.

- Περάσατε τα 600.000 αμάξια σε πωλήσεις;

• Α, βέβαια, βέβαια! Αναμφίβολα!

Αυτός οδήγησε Mustang το πρώτο (γέλια)

Ο Βασίλης Θεοχαράκης, εκτελεστικός πρόεδρος του Ομίλου Θεοχαράκη, τελείωσε το Δημοτικό και Γυμνάσιο στην Καλλιθέα. Είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής του Εθνικού Πανεπιστημίου Αθηνών. Υπηρέτησε την Στρατιωτική του Θητεία σαν Έφεδρος Αξιωματικός. Από 15 ετών εισέρχεται στην οικογενειακή επιχείρηση. Παράλληλα ασκήθηκε στη ζωγραφική για πέντε χρόνια πλάι στον Σπύρο Παπαλουκά, καθηγητή της ΑΣΚΤ. Παρουσίασε για πρώτη φορά τη ζωγραφική του το 1957 στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας Μόσχας, καθώς και στην 5η Πανελλήνια Έκθεση του Ζαππείου, ενώ έχει εκθέσει πολλές φορές τα έργα του τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε διάφορους δημόσιους χώρους και Μουσεία, όπως η Εθνική Πινακοθήκη της Ελλάδος, το Υπουργείο Εξωτερικών καθώς και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές. Έχει μία έντονη επιχειρηματική δραστηριότητα, σε πολλούς τομείς. Το 1980 ανέλαβε καθήκοντα προέδρου και διευθύνοντος συμβούλου στον όμιλο Εταιρειών Θεοχαράκη, ενώ σήμερα είναι εκτελεστικός πρόεδρος. Συμμετείχε στην ίδρυση της Τράπεζας Marfin – Εγνατία της οποίας ήταν πρόεδρος. Είναι επικεφαλής της ναυτιλιακής εταιρείας Theo Shipping και επίσης Πρόεδρος και ένας εκ των κυρίων μετόχων του Metropolitan Hospital Αθηνών και πρόεδρος της Ασφάλειας Μινέττα. Έχει τιμηθεί από την Γαλλική Κυβέρνηση με τον τίτλο του "Ιππότη του Τάγματος της Λεγεώνας της Τιμής" και από την Ιαπωνική με το παράσημο του Τάγματος του Ανατέλλοντος Ηλίου, Χρυσών Ακτίνων και Ροζέτας. Από το 2007, είναι συνιδρυτής με την σύζυγό του στο Ίδρυμα "Βασίλη και Μαρίνας Θεοχαράκη".

-Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ.

• Να'στε καλά. Ευχαριστώ που ήρθατε.

- Με γαλήνη και δημιουργία.

• Να'στε καλά. Ο Θεός να μας δίνει δύναμη.

- Ευχαριστούμε πάρα πολύ, όχι για τη συνέντευξη. Έχετε κάνει πολλή για την Ελλάδα και πιστεύω ότι αυτό είναι κι ένα ευχαριστώ από εμάς, ανωνύμως.

• Να'στε καλά. Ευχαριστώ πάρα πολύ που ήρθατε. Ελπίζω να μην απογοητευθήκατε από αυτά που είπα.

-Ήταν καλές οδηγίες και ευτυχώς, δεν είχε πολλή σκίαση. Είχε πολύ

φως η ζωγραφική αυτής της συνέντευξης.

• Με ρωτάνε: Τι γίνεται με τη ζωγραφική; Δεν σας ενοχλεί; Λέω όχι, η ζωγραφική με έχει βοηθήσει σε πάρα πολλά πράγματα. Η ζωγραφική έχει πολύ φως. Όταν κάνω διαφημίσεις, τις κάνω εγώ. Και τις διορθώνω κλπ. Δεν τις θέλω έτσι, τις θέλω έτσι. Και ξέρω ότι είναι καλύτερες έτσι που τις φτιάχνω.

- Σας βλέπω ότι συμμετέχετε παντού.

• Τι να κάνω; Όσο μπορώ και όσο μου επιτρέπει ο χρόνος μου.

Σας ευχαριστούμε πολύ κύριε Θεοχαράκη